

Agnieszka Osiecka

JEDNOM ĆU SVE OVO

Jednom ću sve ovo rimom strogom
u rječite preliti refrene
i pjesma što sigurno ne vrijedi mnogo
eksplodirat će s radija ili sa scene.

Kad te nađe sred zabave trule
Dok plešeš tango il' nešto slično
Ti reci dami usred ćakule
„E ja sam nju sam poznavao lično“

Bronka Nowicka

DUGMAD

Baka uzgaja svoju majku u sobi s pola vrata. Polovicu je otpilila, da može vidjeti što stara izvodi. Polovicu s bravom je ostavila. Okreće u njoj ključ, ubacuje ga u grudnjak. Nikome ne da. Još bi i pustili tu kugu na kuću.

Prošlog tjedna ju je na trenutak ispustila iz vida: prabaka je poderala zastore, bacila vreću šećera u peć. Mislila je da je ugalj – i jedno i drugo je tvrdo. Razbacala je sve iz ormara: tražila je pregaču jer ide u školu. Ima devedeset godina, ne sjeća se svog prezimena, ali pregače, koja se zakopčavala ukriž na leđima, to da. Ako nije zatvorena, sve prevrne naopačke.

– Nešto si mi tiha mama – viče baka kroz otvor u štoku.

– Posrala sam se – iznad ruba prepiljenih vrata izviruje glava.

– Strpi se.

Baka ne ostavlja posao. Neće joj zagorjeti meso. Kad pod krovom imaš ludilo, sve ostalo mora biti normalno. U ostalo spada i uredan ručak.

U kuhinju dolijeće vesta. Za njom lete: suknja, kombine, grudnjak.

– Oprostite, možete li pozvati moju kćer? Jer ja tu stojim gola.

– Sad ću doći. Ja sam tvoja kći.

– Nije istina. Moja kći ima crnu kosu i vitka je kao prut. Ovakva – nad vratima izviruju prsti koji u kliješta hvataju centimetar zraka. – Ti si sijeda i debela.

Baka previja svoju majku. Čičci pelena škripe na bedrima.

– Umrijet ću ako mi dobro platiš – kaže staro novorođenče.

Baka donosi vreću dugmadi za posteljinu. Istresa na pod.

– Dovoljno?

– Otkud znam? Moram izbrojati.

Sjedim s prabakom na podu. Na prste brojimo dugmad.

– Jesi li ikad vidjela toliko novca? – pita.

Kad ne gleda, stavljam ih u cipele, ubacujem u košulju, gutam. Neka ih bude manje. Premalo za smrt.

Ewa Lipska

VELIKI HADRONSKI SUDARAČ

Draga gospođo Schubert, s obzirom da vjerujem u zagrobni život, sigurno ćemo se sresti u Velikom hadronskom sudaraču. Sigurno ćete i Vi biti dio brojke koju ću si pribrojiti. Zbroj neće zahtijevati nikakvo pojašnjenje. To je manje-više onoliko koliko iznosi ljubav. Minus katastrofa.

KLAVIR

Draga gospođo Schubert, ugađač klavira pokušao je umiriti naš uzbuđeni Steinway. Njegovo je srce u rezonantnoj kutiji lupalo kao čekić. Trebalo je promijeniti skok tipke i skratiti udaljenost udara batića u strunu. Pa zasvirajmo to još jednom, draga gospođo Schubert, jer još je prerano da bude prekasno.

KRALJ EDIP

Draga gospođo Schubert, kralj Edip to nije htio. Ali proročanstvo je bilo prvo. Dakle morao je ubiti oca i oženiti majku. Mogao je naime ne napuštati Korint ili se ne vraćati u Tebu. Arogantna sudbina lista novine u obližnjoj kavani. U vijestima, kao i obično: s ulice su odnesena tijela, isprana je krv. Uvijek jedni te isti maturanti zločina, uvijek isti izlazak sunca s naglaskom na zalazak.

PROFESOR BIOLOGIJE

Ne sjećam se
njegova lica

stajao je visoko nada mnom
na dugim razmaknutim nogama
vidio sam
zlatni lančić
pepeljast mantil

i mršavi vrat
oko kojeg je bila pričvršćena
neživa kravata

on nam je prvi pokazao
noge uginule žabe
koja se na dodir igle snažno
grči

on nas je uveo
kroz zlatni binokular
u intimni život našeg pretka
papučice
on je donio
tamno zrno
i rekao ergot

na njegov nagovor
u desetoj godini života
postao sam otac

kad se nakon napetog iščekivanja
iz kestena uronjenog u
vodu
pojavila žuta klica
i sve se uokolo
raspjevalo

u drugoj godini rata
ubili su profesora iz biologije
propalice iz povijesti

ako je otišao na nebo –

možda sad hoda
po dugim zrakama
u sivim čarapama
s ogromnom mrežom
i zelenom kutijom
koja veselo poskakuje otraga

a ako nije otišao gore –

kad na šumskoj stazi

sretnem hrušta koji se
uspinje
na pješčani brežuljak
prilazim mu
uspravim se
i kažem:
– dobar dan gospodine profesore

dopustite da vam pomognem
prenosim ga nježno
i dugo ga pratim pogledom
dok ne nestane u mračnoj sobi
na kraju hodnika od lišća

Jan Brzechwa

ŽABA

Jedna žaba
Bila slaba
Pa je pošla kod doktora
Znajuć' da se liječit mora.

Stari doktor stavlja cvike
Da dođe do prave slike,
Pregledao, proučio
I ovako poručio:

Gospođo mnogo se znojite
u vodi previše stojite,
Gospođo, izbjecí kupanje
Uz fontanu šetat manje
Gospođo, čuvat se kiše
U potoke nipošto više
Gospođo, slutim krizu
Zato lokvama ma ni blizu
Gospođo, lice ne perite,
Gospođo sad se saberite
Budite suhi, na sebe pazite
Da se još gore ne zarazite!

Od doktora vraća se žaba
Vidi da nije išla džaba,
Čula je dobro na oba uha:
Da bi ozdravila, mora bit suha!

Liječila se žaba, liječila
Sušila se dugo, sušila
I onda u jedan mah
Pretvorila se u prah!

A doktor se za uho češka:
„To je svakako njezina greška!”

Leopold Staff

VOLJETI I GUBITI...

Voljet i gubit, žudjet i žaliti,
Bolno pasti i opet ustati se
Čežnji reć': „dosta!“, pa „nosi me“ moliti
Eto to je život sav: ništa, a sve

Jurit za jednim draguljem pustinjom
Tonut za biserom što na dnu se rodi
Da bi za nama ostali jedino
Tek trag na pijesku i krug na vodi

Wisława Szymborska

LUK

Luk je nešto drugo.
On nema nutrine.
Skroz naskroz je luk
do totalne lukine.
Lukast izvana
do srži lukovast,
zaviri li u sebe
neće se prepast.

Naša stranost i divljost
skrивene zahvaljujuć' koži,
inferno je kod nas interan,
anatomski sve neprilično
a u luku luk,
crijeva u stabilnoj loži.
On je višestruko gol,
do jezgre itomeslično.

Neporeciv je bit luka,
luk savršen je stvor.
U jednom će biti drugi,
potom evo već sljedeći
veći sadrži manji,
prije četvrtog je treći.
Sve uvezano u fugi.
Eho složen u zbor.

Luk, to mi je jasno:
nativniji trbuh je svijeta.
Aureolama sebe uzdiže
do slave i pijeteta.
A u nama– masti, živci, žile
sekreti i kosti.
Al' barem nismo osuđeni
na idiotizam savršenosti.